

DRAMA

SLOVENSKEGA
NARODNEGA GLEDALIŠČA

3

GLEDALIŠKI LIST

Gledališki list Drame Slovenskega narodnega gledališča v Ljubljani.
— Lastnik in izdajatelj Slovensko narodno gledališče Ljubljana. —
Urednik J a n e z N e g r o. — Osnutek za naslovno stran: ing. arch. Uroš
Vagaja. — Izhaja za vsako premiero. — Naslov uredništva: Ljubljana,
Drama SNG, poštni predal 27. — Naslov uprave: Ljubljana, Cankarjeva
cesta 11. — Tiska tiskarna Casopisnega podjetja »Delo«, Ljubljana. —
Številka 3., letnik XLV., sezona 1965—66

IZ VSEBINE:

**O avtorju, str. 72 — Pogovori in pričevanja (Jurij Souček), str. 74 —
Ossia Trilling: Gledališki dogodki v Angliji 1965, str. 76.**

**FRANÇOIS BILLETDOUX —
ČIN, ČIN!**

ODER — MALA DRAMA

FRANÇOIS BILLETDOUX

ČIN, ČIN!

(TCHIN — TCHIN)

Komedija v štirih dejanjih

Prevedla: MAILA GOLOBOVA

Režiser: ŽARKO PETAN

Kostumograf: MIJA JARČEVA

Scenograf: SVETA JOVANOVIČ

Lektor: MIRKO MAHNIČ

O s e b e :

Mrs. Paméla Puffy — Picq	DUŠA POČKAJEVA
Césaréo Grimaldi	JURIJ SOUČEK
Bobby	TONE SLODNJAK
Garçon	JANEZ HOČEVAR

Vodja predstave: BRANKO STARIČ

Masker in lasuljar: ANTE CECIČ

Šepetalka: ASTRA PREZLJEVA

Frizerka: ANDREJA KAMBIČEVA

Odrski mojster: ANTON AHACIČ

Razsvetljava: LOJZE VENE.

DRAGO ARSENOV

Sceno izdelale gledališke delavnice SNG pod vodstvom
ERNESTA FRANZA

Kostume izdelale gledališke krojačnice pod vodstvom
STANETA TANCKA in ELI RISTIČEVE

Vodja mizarskh del: VIKTOR LOGAR. Vodja slikarskh del: LADO SKRUŠNY

FRANÇOIS BILLETDOUX

ROJEN v Parizu 27. septembra 1927.

Že kot dijak Condorcetovega liceja se je začel zanimati za gledališče. Bil je član amaterske igralske družine »Mascarilles«, ki jo je vodil profesor angleščine Jean Catel.

Na pariški Sorboni je študiral književnost. Zlasti se je ukvarjal s proučevanjem del sodobnih ameriških avtorjev. Sočasno je obiskoval igralsko šolo slovitega Charlesa Dullina. Odločitev, da se poklicno posveti gledališču je takole utemeljil: »Nisem hotel postati igralec. Bolj me je zanimala režija. Toda prepričan sem, da se mora gledališnik spoznati na vse. Če bi znal komponirati, bi tudi glasbo pisal sam.«

Leta 1945 se je vpisal na filmsko šolo IDHEC (Institut des Hautes Etudes Cinématographiques). A brž ko se mu je ponudila priložnost za delo, je zapustil šolo in se lotil pisanja za radio in režije radijskih oddaj. Kot radijski reporter se je mudil nekaj mesecev na Martiniqueu. V tem času je objavil svoje prve pesmi.

V sezoni 1951-52 je debutiral kot gledališki avtor. V Théâtre de Quartier Latin so uprizorili njegovo enodejanko skupaj z enodejankami

Jeana Tardieua in Stèva Passeura. V sezoni 1954-55 je nastopal kot igralec v kabaretu, za katerega je sam pisal besedila.

Spomladi 1955. leta se je lotil svoje prve velike gledališke pustolovščine. Režiral je v Théâtre de l'Oeuvre gledališko predstavo, sestavljeno iz dveh iger: »Au jour le jour« Jeana Cosmosa in »A la nuit la nuit« François Billetdoux. Leta 1955 je izdal svoj prvi roman »L'Animal«, ki sta mu dve oziroma šest let pozneje sledila še dva.

Premiera njegove igre »Tchin-tchin«, v kateri je sam nastopil v vlogi Cesarea Grimaldija, je bila dogodek v pariški gledališki sezoni 1959-60.

V letih 1961-64 je napisal še tri igre: »Va donc chez Torpe«, »Comment va le monde, mossie? Il tourne, mossie« in »Il faut passer par les nuages«. Zadnjo je uprizoril J. L. Barrault v gledališču Odéon.

*

Na vprašanje, zakaj glavni osebi v igri »Čin-čin« toliko pijeta, je François Billetdoux odgovoril takole:

»Osebnno menim, da ne pijeta preveč. Sicer je res, da imata med predstavo večkrat v roki kozarec ali steklenico, toda v realnem času, ki je zapopaden v igri, to je v enem letu, pravzaprav ne popijeta več kot večina ljudi na zahodu. Glavna junaka sem namenoma postavil v določene kočljive situacije. Alkohol jima pomaga, da jih premagata, kar pa ne pomeni, da so njuni izbruhi pogojeni samo z alkoholom. Saj gre vendar za gledališče, kjer se morajo misli izraziti čimbolj konkretno. V moji igri je alkohol sredstvo za zблиžanje dveh oseb, ki nimata na voljo drugih sredstev. Namesto alkohola bi si lahko izbrali molitev, post ali prešuštvo. Lahko bi se ukvarjali celo s politiko. Sleherni, ki se — podobno kot junaka moje igre — zavzeto ukvarja z osebnimi ali družbenimi problemi, mora nujno najti vsakdanje zatočišče, kar mu pomaga, da vztraja na poti osvobajanja duha. V moji igri ima torej alkohol simboličen pomen.«

*

Ne verjamem v nesmiselnost sveta in mislim, da so tisti, ki so svojo filozofijo zgradili na tej osnovi, neumneži. Po mojem mnenju so le reči, ki jih človek doslej še ni razumel in jih bo slej ko prej doumel. Zatorej sem zapriseženi optimist. Ta strastni optimizem ima pred pesimizmom to prednost, da mi omogoča videti hkrati svetle in temne plati, dobro in zlo, medtem ko pesimist vidi samo senčno stran življenja.

François Billetdoux

POGOVORI IN PRIČEVANJA

Jurij Souček

Postavili ste mi šest vprašanj, na katera je zelo lahko odgovoriti v telegramskem stilu, odpirajo pa obenem toliko asociativnih možnosti, da bi odgovori nanje zadostovali za obsežen esej o današnjem slovenskem igravstvu, o katerem je sorazmerno še zelo malo napisanega.

Na vaše prvo vprašanje: *Ali ste zadostno in pravilno zasedeni?* vam lahko odgovorim pritrdilno. Da, zadostno sem zaseden in v večini vlog tudi pravilno.

Če pa se obenem z zasedbenim vprašanjem, ki je precej boleč problem pri večini igravcev, spomnim »treh resnic« o igravstvu:

1. Igravec naj predvsem igra, ne pa razmišlja;
2. Igravčeva želja igrati vloge, ki si jih sam izbere, je ponavadi v nasprotju z njegovimi sposobnostmi;
3. najboljša šola za igralca je življenje

in za katere tudi sedaj nisem prepričan, da so pozabljene v današnjih gledališčih, sem kar dobro izvozil. Te »resnice« lahko ovržem v celoti, ali vsako posebej, toda to bom moral narediti kdaj drugič, ko jih bom temeljiteje premislil. Pošteno pa sem jih že občutil na svoji koži, in zato vem zanje iz izkušnje, kot se temu reče.

Kako je po vašem s pojmi, moderno, avantgardno in angažirano v gledališču?

Dobro zvenijo, ali se vam ne zdi? Dobro so nam zveneli tudi drugi pojmi, kot: ideja, Brecht, Stanislavski, antiteater, in še in še. Če pa bi jih znali zares oživeti, bi ostala za njimi globlja sled, kot jo je občutiti v današnji gledališki situaciji in v našem poklicnem igravstvu.

Vsi pojmi, kot moderno, angažirano, avantgardno so v slovenskem gledališču izbruhnili v zadnjem času in se jim šele privajamo. Verjamem pa, da jih bomo znali kmalu tudi doživeto izpovedati.

Vaše mnenje o sodobni dramatik?

Tista sodobna dramatika, ki jo lahko spoznamo pri delu v gledališču, so bestsellerji, ki so si utrli zanesljivo pot med občinstvo po vsej Evropi. Zakaj bi o njej diskutirali?

Kako ocenjujete nedavne poskuse ljubljanskih malih odrov?

Positivno. Ne verjamem, da je s temi poskusi že konec in zato ne bi o njih govoril, kot o nečem, kar je minilo. Napaka vseh teh občasno sestavljenih skupin je bila le v tem, da niso mogle igrati dnevno. Gledališče mora igrati vsak dan, skozi leta, drugače je že vnaprej pozabljeno. Objektivne težave teh skupin vsaj delno poznam, in jih tudi razumem. Škoda, da je temu tako. Bile so izvrstna možnost za gledališke ustvarjalce in dramatike, občinstvo pa jih je tudi v večini primerov z veseljem podprlo.

O gledališki kritiki nočete nobene reči?

Ne. Še ne. Priznam pa, da kritike berem in dostikrat premišljam o njih, preden se ujezim nanje. Toda to ni tako pogosto, kot si verjetno predstavljate.

Kaj je dobro in kaj je slabo v gledališču?

Dobro v gledališču je dobra predstava, slabo pa slaba. O vzrokih za slabo ali dobro pa naj razmišljajo gledališki zgodovinarji, če bodo seveda našli prosti čas za to. Igravci imamo namreč prostega časa zmeraj manj.

GLEDALIŠKI DOGODKI V ANGLIJI 1965

Piše Ossia Trilling

»Meni se zdi žalostno in celo nespametno, da se malo ne potrudimo in v nacionalnih okvirih ne pomagamo pri uprizarjanju odrskih del... in če samo pomislim, s kakšnim navdušenjem in zanimanjem pridejo ljudje gledat splavitve kakšne vojne ladje! Kakšna škoda, da tega navdušenja ne moremo preusmeriti, recimo splavitvi Nacionalnega gledališča!« Te besede je spregovoril Winston Churchill v Londonu šest let zatem, ko je bilo v Moskvi ustanovljeno Hudožestveno gledališče in naletelo so na enak odmev kot pobuda založnika Effinghama Wilsona, ki je leta 1848 prvi sprožil vprašanje o državno subvencioniranem gledališču v britanskem glavnem mestu. Šele sto let kasneje je tedanja vlada izdala zakon, ki ni zoprval temu načelu in šele dva-
indvajsetega oktobra 1963 je bilo ustanovljeno prvo angleško Narodno gledališče, ki je prevzelo vlogo znamenitega gledališča Old Vic in se začasno tudi spravilo pod njegovo streho. Za otvoritev so uprizorili Hamleta, ki ga je režiral prvi direktor Narodnega gledališča sir Laurence Olivier.

V preteklih dveh letih je novo gledališče uprizorilo vrsto klasičnih in sodobnih odrskih del, večino od njih s takim uspehom, da ni bilo dobiti niti enega prostega sedeža. Razen tega je Narodno gledališče v poletnih mesecih, ko se v London zgrinjajo številni turisti, odprlo vrata domačim in tujim gledališkim ansambлом, samo pa se je odpravilo 120 kilometrov ven iz Londona v Chichester, kjer je Laurence Olivier do pred kratkim vodil imeniten gledališki festival. Leta 1966 bo ta festival v rokah znanega štiriinpetdesetletnega igralca Johna Clementsa, ki za prihodnje pometje že zbira novo igralsko skupino. Nekatere najbolj priljubljene predstave Narodnega gledališča so bile spočete na chichesterskem festivalu, tako STRICEK VANJA, kjer je Olivier igral Astrova, Michael Redgrave Vanjo, Olivierova žena Joan Plowright pa Sonjo, in Shawova SVETA IVANA z Joan Plowright v naslovni vlogi. Neobičajna in zanimiva odlika gledališča v Chichestru je oder v obliki osmerokotne ploščadi, ki jo od treh strani obkrožajo gledalci — oblika, za katero sodijo, da je v svoji osnovi in slogu najbližja starodavnemu elizabetinskemu gledališču in ki naj bi predstavljala idealno odrsko zasnovano za Shakespearove uprizoritve.

V letošnjem letu je za gledališko življenje na otoku najpomembnejše dejanje storil ministrski predsednik Harold Wilson, ki je za področje lepih umetnosti postavil posebnega državnega uradnika, s katerim se je Anglija bolj kot kdajkoli poprej približala upanju, da dobi ministra za kulturo. Neposredni učinek, ki je sledil — novo delovno mesto je zasedla Jennie Lee, vdova po Aneurinu Bevanu, znanem predstavniku socialistov v parlamentu — je bila višja državna podpora umetniškim dejavnostim, posebej še gledališču, vzporedno s tem pa rastoče spoznanje v glavah občinskih mož, ki so gledališče do leta 1948 potiskali v monopolne klešče kupljive zabave, da gledališka umetnost (prav tako kakor glasbena in likovna) predstavlja socialno prosperiteto in jo je temu primerno treba tudi podpirati. Pri takem spoznanju je želel botrovati tudi »širši londonski mestni svet«, ki ureja občinske zadeve za

kakih desettisoč Londončanov, in je sprejel načrt za bodoči kompleks Narodnega gledališča, hkrati pa je za uresničitev tega kompleksa zagotovil del finančnih sredstev. Sočasno je Korporacija mesta Londona — trgovskega središča glavnega mesta — sklenila, da bo zgradila za Kraljevo Shakespearovo gledališče na Avonu novo gledališko poslopje v Londonu, saj je ta ansambel za svoje neshakespearске uprizoritve uporabljal doslej starinski Aldwych Theatre. To novo gledališče bo del kulturnega centra v osrčju Londona in bo veljalo milijon pa trisetisoč funtov sterlingov; imelo bi tisoč petsto sedežev in bo zgrajeno leta 1969. Arhitekt Denys Lasdun pa je že pripravil načrte za obe samostojni ločeni enoti Narodnega gledališča in sicer za dramsko hišo s tisoč in s sedemstopenetdesetimi sedeži ter za operno poslopje, v katero se bo uselila Sadler's Wells Opera. Vse to bo veljalo Angleže devet milijonov in pol funtov, z gradbenimi deli bodo začeli leta 1967, trajala pa bodo šest let.

V deželi pa vznikajo še druga gledališča. Med najbolj zanimivimi je občinsko gledališče v Coventryju, ki si je zavoljo pobratimstva z glavnim mestom Jugoslavije nadelo ime Belgrade, drugo v tej vrsti pa je gledališče v Nottinghamu, ki ima premičen oder; v kratkem času ga je moč preurediti v škatlasto prizorišče ali pa v odrsko ploščad brez zavese. Podobno gledališče so nedavno tega slovesno odprli na jugu Anglije, v Guilfordu. Imenovali so ga po Yvonne Arnaud, v Franciji rojeni znani igralki, ki je v Guilfordu živela, delala in umrla. To gledališče je bilo rojeno pod srečno zvezdo, saj je začelo s predstavo Turgenjeva MESEC DNI NA KMETIH, ki jo je zrežiral Michael Redgrave. Redgrave je igral Rakitina, Natalija Petrovna pa je bila Ingrid Bergman. Vodstvo nove igralske skupine prehaja zdaj v druge roke, med uprizoritvami, ki bodo na sporedu prihodnjo sezono, pa bo med drugim tudi IVANOV Antona Pavloviča Čehova z Johnom Gielgudom v naslovni vlogi.

Med nastajajoča gledališča sodi še St. David v Cardiffu; načrte pripravlja arhitekt Elidir Davies, projektant londonskega Mermaid Theatre. Hiša bo imela tisoč štiristo sedežev in bo nared leta 1966; pod nje-no streho bosta našli svoj dom drama in opera velškega narodnega gledališča. Tudi Škotska ne zaostaja: za novo festivalsko dvorano v Edinburghu se sicer še niso sporazumeli, pač pa pripravljajo v Glasgowu načrte za kulturni center, ki bo obkrožal novo mestno gledališče (850 sedežev). Poleg drugih stavb bo v center vključena koncertna dvorana z 2000 sedeži, ki jo bo moč prilagoditi opernim predstavam; tu bo zasidrana novo nastala Škotska narodna opera. V Glasgowu je bila v pretekli sezoni svetovna premiera drame Johna Ardena z naslovom ARMSTRONGOV POSLEDNJI LAHKO NOČ (Armstrong's Last Good-night), ki jo je Olivier izbral za otvoritveno predstavo letošnjih festivalskih iger v Chichestru. Zgodba se suče ob mejah Škotske in Anglije za časa Henrika VIII. in kaže obupna prizadevanja škotskega kralja Jamesa V., da bi ohranil slabo skrpani mir svoje dežele z Anglijo — s političnim umorom neuklonljivega poglavarja Armstronga. Arden priznava, da je za kritiko političnega oportunitizma, ki ga izraža delo, našel vrsto vzorov v nedavnih dogodkih belgijskega Konga. Uprizoritev sta izvrstno stkala Olivierova asistenta John Dexter in William Gaskill in dala polno možnost talentiranemu Albertu Finneyu za kreacijo Armstronga in Robertu Stephensu za izbrušeno podobo kraljevega odposlanca Davida Lindsaya.

Najnovejše Ardenovo delo *LEVICARSKA SVOBODA* (*Left-Handed Liberty*), ki so ga uprizorili v *Mermaid Theatre*, je londonski mestni svet izbral za proslavo 750. obletnice *Magne Carte*. V epskem slogu, kot svoje druge drame, nam kaže Arden tu kralja Johna Angleškega v spopadu s papežem, fevdalne barone in francoskega kralja pa še poniglavo sodrgo zraven — vse v imenitni odrski podobi, ki jo je na brechtovskem prizorišču zvaril David William. Povem naj še, da v mednarodnem gledališkem svetu dobro znana »Gledališka delavnica« režiserke Joan Littlewoodove trenutno ne dela, v južnem Stratfordu blizu Londona, kjer je sedež te igralske skupine, pa zdaj nastopa povsem nov ansambel »Oder 60« z občudovanjima vrednima uprizoritvama *Frischa*, *Molièra*, *Shawa*, *Ibsena* in *Evripidesa*.

Kraljevo Shakespearovo gledališče iz Stratforda na Avonu, ki je v minulih dveh letih zaključilo ciklus historičnih iger velikega elizabetinca, je v svoji londonski podružnici zaoralo ledino z mednarodnim festivalom. Vsako pomlad namreč privabi v *Aldwych Theatre* množico gledaliških ljubiteljev, ki pridejo gledat najznamenitejše gledališke korpuse kot sta na primer *Moskovsko hudožestveno gledališče* in *gledališče Habima*. Igralci iz *Tel Aviva* so letos uprizorili *Anskega DIBBUK* v historičnem slogu tako natanko, da je bila predstava veren posnetek moskovske uprizoritve, ki jo je pred petinštiridesetimi leti pripravil *Vahtangov*. Med zanimive predstave naj uvrstim še *Ajshilove PERZIJCE*, ki jih je za atensko umetniško gledališče režiral *Karolos Koun*, italijansko skupino »*I Giovani*« s *Pirandellovo igro ŠEST OSEB ISČE AVTORJA* in ameriški »*Actor's Studio*«, ki se je v precejšnji razočaranje občinstva in večine kritikov predstavil z *Antona Pavloviča Čehova Tremi sestrami* (umetniško vodstvo *Lee Strasberg*). Naj povem še to, da je *Narodno gledališče* povabilo lani italijanskega režiserja *Franca Zeffirellija*, da zrežira *HAMLETA*, letos pa so začeli sezono z gostovanjem *Brechtovega »Berliner Ensemble«*, ki je nastopilo s predstavami *Arturo UI*, *Coriolanus* in *Beraška opera*.

Po splošni sodbi je v minulih sezonah ostala najdlje v spominu *Zeffirellijeva uprizoritev MNOGO HRUPA ZA NIČ* (*Narodno gledališče*), ki jo je režiser postavil v *Sicilijo* devetnajstega stoletja, z angleškimi igralci, povzemajočimi melodijo italijanskega jezika pa italijansko hojo in kretnje, kar je občinstvo neizmerno zabavalo. Se posebej je ugajal *Albert Finney*, ki je iz *Don Pedra* naredil nekakšnega španskega *hidalga*, pa *Finlayev* napihnjeni *Dogberry*, opremljen s *Chaplinovskimi brčicami* in *poskoki*. Druga predstava, ki je ni moč zlahka pozabiti, je bil *Ibsenov STAVBENIK SOLNESS* z *Redgravom* in kasneje *Olivierom* v *naslovni vlogi*, tretja po vrsti pa je *Shafferjeva najnovejša igra KRALJ SE JE POLAKOMNIL SONCA*, ki sta jo (sprva v *Chistesteru*) postavila na oder *John Dexter* in *Desmond O'Donovan* z vso bleščavo velikega špektakla. V ospredju zgodbe je zavojevanje *Peruja*, kjer katoliški konkvistadorji pod vodstvom *Pizzarra* brezsravno ogoljufajo poslednjega inkovskega boga-kralja; dve vlogi, v katerih sta se *Robert Stephens* in *Colin Blakely* uvrstila med najvidnejše angleške karakterne igralce. Obnovili so še dve uprizoritvi, in sicer barvito *Dexterjevo* režijo *Othella* z *Olivierom* (ki ga je zaigral kot visoko inteligentnega in duhovno razvitega črnca) ter popularno komedijo *HOBSON V SKRIPCIH*, *Hobsona* je pred štiridesetimi leti napisal mančesterski dramatik *Harold Brighouse*, ki s konfliktom med porajajočim se kapitalistom in delavcem rahlo spominja na *Gerhardta Hauptmanna*. *Narodno gledališče* je ti

predstavi izbralo za svoje gostovanje v Moskvi septembra 1965, tretja pa, ki je v Londonu še niso videli, bo LJUBEZEN ZA LJUBEZEN Williama Congrevea.

Manj uspela je bila Brechtova *Mother Courage*, saj je režiser William Gaskill suženjsko posnel uprizoritev berlinskega ansambla, namesto da bi poiskal svojo rešitev v okvirih angleškega igralsstva in režije. Brechtova teorija je med drugim zoprvala tudi lažnemu in napihnjenemu ekshibicionizmu starega nemškega gledališča, angleško igralsko izkustvo pa je temu ravno nasprotno: bilo je zmerom pod »nizkim pritiskom«, zato so se brechtovske značilnosti v angleškem prevodu razblinile v nič. S tega gledališča je bila uprizoritev istega dela v gledališču Majakovskega, kjer so brechtovska načela docela zanemarili in prilagodili delo ruskemu načinu dramske igre, mnogo uspešnejša; pri znajmo pa vendarle, da je v londonski predstavi dominirala s prepričljivo odrsko podobo matere avstralska igralka Madge Ryanx.

Drugo gledališče, ki je po svojem umetniškem svojstvu z Narodnim gledališčem tesno povezano, sicer pa do kraja samostojno, je Royal Court Theatre, ki je pod desetletnim vodstvom Georgea Devina londonskemu občinstvu predstavilo ne samo vrsto socialno kritičnih »novovalovcev«, predvsem Johna Osborna, ampak tudi serijo zglednih klasičnih uprizoritev kot sta *Utva* (s Peggy Ashcroft in Vanessa Redgrave), pa Brechtova *JOANA* (s Siobhan McKenna v vlogi Jean D'Arc). Lani so uprizorili Osbornovo najnovejšo igro *RODOLJUB ZA MENE*, kjer je bila zahtevna osrednja vloga polkovnika Alfreda Redla, ki se kot oficir avstroogrske armade pred prvo svetovno vojno zaplete v homoseksualne pa tudi špijonske afere in slednjič konča s samomorom, zaupana švicarskemu filmskemu zvezdniku Maximilianu Schellu, ki je ponovno (kot s *Hamletom*, ki ga je pred tem odigral v Nemčiji) izpričal svoj talent. Podobno kot Jimmy Porter v *OZRI SE V GNEVU* je tudi Redl eden značilnih Osbornovih socialnih upornikov, obdarjenih s togotljivo in neukrotljivo zgovornostjo.

Pod plodovitim vodstvom Petra Halla se Kraljevo Shakespearovo gledališče vzpenja od uspeha do uspeha in dobiva sloves — včasih docela upravičeno — neuradnega angleškega narodnega gledališča številka dve. Med nove uprizoritve letošnje sezone na Avonu so uvrstili tudi zanimiv poskus z zaporednima predstavama *BENEŠKEGA TRGOVCA* in *MALTESKEGA ŽIDA* (Marlowe), ki je bil menda Shakespearu pri ustvarjanju prvega najmočnejši vzor. V obeh vlogah pa vendar v docela različni interpretaciji Zidov Shylocka in Barabbasa, je nastopil vsestransko prilagodljivi igralec Eric Porter. V londonski podružnici je Peter Hall zrežiral najnovejšo dramo Harolda Pinterja *VRNITEV* (*The Homecoming*), ki je navkljub številnim odlikam (zavoljo neobičajne teme, to je seksualne okrutnosti) občinstvo neprijetno presunila. Sočasno s prvo, je pripravil Hallov so-režiser Michel Saint-Denis drugo premiero tega podjetnega gledališča, to je v angleščini prvič uprizorjenega Brechtovega »Puntilo«, ki pa v primerjavi s pred dvema letoma uprizorjenega Kavkaškega kroga s kredo (v režiji Williama Gaskilla) odnese slabšo oceno. V začetku sezone je Peter Brook pripravil Petra Weissa *ZASLEDOVANJE IN USMRTITEV JEANA PAULA MARATA, KOT JU PRIKAZUJEJO BOLNIKI CHARENTONSKE NORISNICE POD VODSTVOM MARKIZA DE SADE*, ki je bila v zimskih mesecih londonskega gledališkega živiljenja prava poslastica in so jo kasneje obnovili za gostovanje po Ameriki. Vse, kar so lani pripravili v strat-

fordski in londonski hiši Hallovega gledališča, pa je presegel Paul Scofield z naslovno vlogo v TIMONU ATENSKEM, ki ga je z osupljivo skromnimi izraznimi sredstvi zrežiral prišlek iz filmskega sveta John Schlesinger. Izvrstno sceno je naredil Ralph Koltai. Ko pišem te vrstice, se hkrati že veselim Scofieldove glavne vloge v Kipphardtovi dokumentarni drami o ameriškem atomskem znanstveniku Oppenheimerju in njegovega Hlestakova v Gogoljevem Revizorju. Poslednja Shakespearova oziroma Hallova uprizoritev v letošnji sezoni je bil HAMLET, ki ga je zaigral štiriindvajsetletni David Warner.

Na tretje mednarodne igre v Aldwychu je Peter Hall povabil dramsko gledališče Gorkega iz Leningrada pod umetniškim vodstvom Georgija Tovstonogova, pričakujejo pa še pri londonskem občinstvu izredno priljubljeno skupino »I Giovani« iz Italije, pariški T. N. P. z Giraudouxovo Norico iz Chaillota in varšavsko narodno gledališče z Jožefovim življenjem (ZYWOT JOSEPHA), ki ga je po starodavni zgodbi Mikolaja Reja priredil in režiral Kazimir Dejmek.

Prevedel D. T.

PRIHODNJE PREMIERE V DRAMI:

MROZEK: TANGO. Prevod: Uroš Kraigher. Režija: Miran Herzog.

MOLIERE: UCENE ŽENSKÉ. Prevod: Josip Vidmar. Režija: Slavko Jan.

ČEHOV: STRICEK VANJA. Prevod: Josip Vidmar. Režija: Andrej Hieng.

POSLUŽITE SE ODLIČNIH PROIZVODOV PODJETJA

šumi

tovarne bonbonov,
čokolade in peciva
v Ljubljani

Nad kvaliteto naših proizvodov ne boste nikdar razočarani!

COSMOS

INOZEMSKA ZASTOPSTVA

LJUBLJANA, Celovška 34, telefon 311-451

KONSIGNACIJSKA SKLADIŠČA — SERVIS

Tovarna

Zima

Tel. n. c.: 383-147
Direktor: 383-148

FUŽINE št. 133

SPLOŠNO GRADBENO PODJETJE GROSUPLJE

Telefon Grosuplje 13

Tekoči račun pri Narodni banki

Grosuplje 600-21

1-18

projektiramo in izvajamo vsa gradbena dela

**ZA VSE VRSTE ZAVAROVANJ
SE PRIPOROČA**

Zavarovalnica Ljubljana

MIKLOŠIČEVA C. 10

TUBA

LJUBLJANA, KAMNISKA 20

TOVARNA KOVINSKIH IN PLASTIČNIH IZDELKOV

proizvaja izdelke iz plastičnih mas za farmacevtsko, kemično, avtomobilsko, elektro in radio-tehnično industrijo, kakor tudi predmete za široko potrošnjo, tehnične izdelke in embalažo iz aluminija, svinčeno ter pokositreno embalažo.

SATURNUS

tovarna kovinske embalaže, Ljubljana

PROIZVAJA VSE VRSTE LITOGRAFIRANE EMBALAZE — KOT EMBALAZO ZA PREHRAMBENO INDUSTRIJO, GOSPODINJSKO EMBALAZO, BONBONIČNE ZA ČOKOLADO, KAKAO IN BONBONE TER RAZNE VRSTE LITOGRAFIRANIH IN POKLIKLIJANIH PLADNJEV. RAZEN TEGA PROIZVAJAMO ELEKTRIČNE APARATE ZA GOSPODINJSTVA KOT NPR. ELEKTRIČNE PEČI.

IZDELUJEMO TUDI PRIBOR ZA AVTOMOBILE IN KOLESA, IN SICER AVTOMOBILSKE ŽAROMETE, VELIKE IN MALE, ZADNJE SVETILKE, STOP-SVETILKE, ZRAČNE ZGOSCEVALKE ZA AVTOMOBILE IN KOLESA TER ZVONCE ZA KOLESA. IZDELUJEMO TUDI PLOČEVINASTE LITOGRAFIRANE OTROSKE IGRACE.

ELEKTRONABAVA

**Podjetje za uvoz elektroopreme
in elektromateriala, nakup in prodaja
proizvodov elektroindustrije SFRJ**

LJUBLJANA, TITOVA 1

Telefon: 31-058, 31-059

Telegram: Elektronabava Ljubljana

Skladišče: Crnuče, tel. 382-172

dobavlja ves električni material iz uvoza in domačega trga

**PROJEKTANTSKO
PODJETJE**

Projektivni atelje Ljubljana

izdeluje:

kompletne urbanistične elaborate, programe in projekte (regionalne, za
vplivna območja, ureditvene, zazidalne in situacijske)

ter projekte:

družbenega standarda industrijskih zgradb za cestna omrežja (v krajih in
izven njih) za kanalizacije in čistilne naprave za naselja in industrijo za
vodovode za centralno ogrevanje in prezračevanje za statiko in vse vrste
konstrukcijskih visokih in nizkih gradenj in se priporoča za naročila!

Sedež podjetja je: LJUBLJANA — KERSNIKOVA 9 — Tel. 30-888

DRAMA

SLOVENSKEGA
NARODNEGA GLEDALIŠČA

GLEDALIŠKI LIST